

Forhandlinger ere glemte; men hvorledes forholder Sagen ſig i Virkeligheden? Den forholder ſig ſaa, at vi have begyndt Forhandlingerne i Udvalget med at viſe en fra vort Ståndpunkt betragtet overordentlig ſtor Imødekommen, idet vi opſtillede vort Forſlag til 2den Behandling, et Forſlag, hvis forſkjellige Mangler i militær Henseende vi meget godt ſaae, men ſom vi deſuagtet opſtillede for at viſe, at vi ere villige til endog en meget yderliggaaende Imødekommen. Det er nu meget let, ſom jeg ſagde, at ſe helt bort herfra og ſige: I have ikke viiſt mindſte Imødekommen, vi derimod ere gaaede ind paa det og det, vi ere gaaede ind paa Garniſonstjenesten, vi ere gaaede ind paa Officersſkolen o. ſ. v. Men der maa i den Henseende lægges Mærke til, at det kun er ſaa ſom ſaa, at vi kunne betragte det ſom en Indrømmelse, at man ſiger, at man vil vedligeholde Garniſonstjenesten. Vi have jo Garniſonstjenesten. Vi have den i ſtørre Maal for Infanteriets Bedkommende end nu fordres enten fra Krigsbeſtyrelſens eller fra vor Side. Det er ſaaledes ikke ganſke korrekt at ſige, at man viſer en ſtor Imødekommen ved nu at gaa ind paa, at der ogſaa fremtidig ſkal vedligeholdes Garniſonstjeneste for Infanteriets Bedkommende. Det er en Imødekommen, ſet fra gamle Forſlags Ståndpunkt, ſom aldrig ere blevne til Virkelighed, og ſom aldrig kunne blive til Virkelighed, men det er ingen Imødekommen i Realiteten. Der er ikke ſaa ganſke ſaa af vore Forſlag, ſom i Virkeligheden ere en Imødekommen i Realiteten, ſom i Virkeligheden vare et betydeligt Nedſlag. Altsaa, jeg tør nok rolig overlade det til Folks Dom, der ville gjøre ſig Meilighed med at ſe Sagen efter, om der ikke fra vor Side er viiſt Imødekommen. Jeg gaar videre. Jeg tænker ikke, at jeg begaar en Indiskretion, fordi jeg omtaler, at der ogſaa fra vor Side i Udvalget fremkom den Udtaleſe, at vi, om ſaa ſkulde være, naar vi ellers kunde overbeviiſe os om, at det militært var nogenlunde forſvarligt, kunde tænke os at gaa Noget ned under det, vi ſelv ſidſt havde foreslaaet ſinantiſtielt; men lige over herfor er der fra den anden Side kun fremkommet med en lille Forvareſe iøvrigt akkurat det ſamme Forſlag ſom er blevet vedtaget her tidligere. Man har ikke villet gaa et eneſte lille Skridt fremad imod os, og jeg tør nok ſige, at ſelv et meget ubetydeligt Skridt vilde have fuldstændig blødgjort os (Hør! Latter), men der er til alle Tider viiſe Grændſer, ud over hvilte man ikke kan gaa, hvis man førſt og fremmeſt ſtaar paa det Ståndpunkt her i Verden, at det er Gns Pligt at hævde ſig ſelv. At gaa under det ærede Medlems for Veile Amts 2den Valgkreds Nag, kunne vi ikke, det vilde vi ikke. Endvidere, da det, efter at Udvalgsforhandlingerne vare afſluttede, var os klart, at Sagen, tagen paa den Maade, ſom den nu var forelagt Thinget, ikke

vilde kunne føres videre, og da vi endvidere havde ſaaet det Indtryk i alt Fald af det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds, at han havde den Opfattelse, at han ønskede Sagen bragt videre og bragt i Fællesudvalg, forſøgte vi i Dieblikket at finde et Middel hertil. Jeg beklager mig ikke over, at det ærede Medlem aſſar os fra at forſvare dette Middel nærmere, det er ſaamænd en ligegyldig Sag, om et Endringsforſlag bliver afviſt eller forkaſtet, det betragter jeg ſom akkurat det Samme; men det beider jeg dog ærede Medlemmer bemærke, at vi ikke havde ſtillet dette Forſlag i nogen ſtummel Hensigt om at ſnigløbe det ærede Medlem, vi vare i Virkeligheden uſtyldige, vi tænke kun paa den Ting, her igiennem at finde et neutralt Forſlag for at ſaa Sagen frit over i Fællesudvalg. Det er muligt, at vi have taget fejl, jeg tør ikke derom udtale mig nærmere, det er muligt, at Grundlovens § 53 i ſaa Henseende ſtaa os imod, men vi have ikke haft den Opfattelse, det er viſt. Vi havde, idet vi ſtillede dette Forſlag, den Tro, at, hvis Folkethinget vedtog det, vilde Folkethinget og dets Delegerede i Fællesudvalget derigjennem blive ſtillede fuldstændig frit. Det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds har høvt den modsatte Tro, og naar han har den, fortænter jeg ham ikke i, at han har ſaaet dette Forſlag afviſt, men formener rigtignok, at han har høvt Uret deri. Endvidere, da der nu i ſidſte Møde fremkom et Forſlag fra et andet Medlem her i Salen om at viſe Sagen tilbage til Udvalget, for om muligt at ſaae en frugtbar 4de Forhandling, ſaa ſtemte vi for dette Forſlag, ſkjøndt det paa ingen Maade kunde tiltale os; det var ikke tiltalende for os paa en vis Maade forud at love, at Hæudgiften ſkulde holdes paa den og den Sum, og det var egentlig det, der blev fordret; det var paa ingen Maade tiltalende for os, thi vi have den Tro, at det vilde være meget vanſkeligt at ſaae en brugelig Hærløvs indensfor den ſinantiſtielle Begrændſning, ſom det ærede Medlem havde opſtillet. Vi kunne maaffe tage fejl, men vi have den Tro, at det vilde være vanſkeligt, men deſuagtet vilde vi viſe, at vi vare villige til at gjøre Vort til at føre Sagen videre. Nu beſtyldes vi for, at vi i Virkeligheden ikke vilde Sagens Fremme, at vi have forſkjellige politiſke eller militære Betænkeliigheder, ſom gjøre, at vi nu hellere vilde have den ſtandſet; men maa jeg dog ſpørge, hvorfor er det Anſvar at ſtandſe Sagen ved at forkaſte et efter vor Overbeviſning ubrugeligt og ſlet Forſlag ſtørre end at ſtandſe Sagen derigjennem, at man ikke vil tillade, at den engang endnu underſøges i et Udvalg. Det forekommer mig i Sandhed, at det Sidſte viſer en ſtørre Uvillie mod Sagen og en ſtørre Tro paa, at der dog Nogetting kan komme ud af den end det Førſte. — Hermed har jeg ſaaet udtalt, hvad jeg ſølte mig opfordret til at udtale om vor Stilling ligeoverfor